

вжтрешна Африка често могатъ да се видятъ глави на жирафи надъ високитѣ стобори на нѣкоя градина, а често може да се срещнатъ жирафи да се разхождатъ мирно на свобода по улицитѣ.

Когато прочутиятъ нѣмски пжтешественикъ-естествоизпитателъ Бремъ пжтувалъ по синия Нилъ, веднажъ групата пжтници стигнала до едно село и спрѣла за нѣколко дни. При тѣхъ най-напредъ дошла една жирафа, като че ли за да ги поздрави и посрещне. Тя довърчиво дошла до лодката, вземала хлѣбъ и зърна, които ѝ давали Бремъ и неговитѣ спжтници и се държала приветливо къмъ хората, като съ стари познати. Като забелязала, че хората я посрѣщали съ удоволствие, тя почнала да дохажда при тѣхъ всѣки день, докато тѣ били тамъ; вземала отъ ржцетѣ имъ всичко, каквото ѝ давали и позволявала да я гаятъ. „Като гледахъ на това довърчиво, умно животно, — пише Бремъ, — чакъ тогава разбрахъ неговото име „Серафе“, което значи „мила“, отъ което, навѣрно, е произлѣзло и нашето име „жирафа“.

